

Αθήνα 25 ΦΕΒ. 1992

Ο ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑΣ

ΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Αριθ. Πρωτ. 2

Προς

Το Υπουργείο Δικαιοσύνης

Δ/νση Νομικής Εργασίας

Τμήμα 4

Ενταύθα

- Επί του ερωτήματος, που διατυπώνεται στο υπ' αριθ 29730/28 Μαρτίου 1991 έγγραφό σας έχουμε την τιμή να αναφέρουμε τα εξής: Η Ελληνική Ορθόδοξη Μητρόπολη Γερμανίας υπάγεται διοικητικώς στο Οικουμενικό Πατριαρχείο της Κωνσταντινούπολης. Ιδρύθηκε με τον Πατριαρχικό και Συνοδικό Τόμο της 17 Φεβρουαρίου 1963 και διέπεται από τον Καταστατικό Χάρτη της 20 Δεκεμβρίου 1972. Ειδικότερα, σύμφωνα με τις διατάξεις αυτές του Καταστατικού Χάρτη, που εγκρίθηκε από την Ιερά Σύνοδο της Μεγάλης Εκκλησίας της Κωνσταντινούπολης, η Ελληνική Ορθόδοξη Μητρόπολη Γερμανίας είναι αυτοτελής επαρχία υπό την δικαιοδοσία και προστασία του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινούπολης. Στην δικαιοδοσία της Μητρόπολης περιλαμβάνεται " η επικράτεια της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, του Δυτικού Βερολίνου και της Δημοκρατίας της Γερμανίας", δηλαδή (σήμερα) ολόκληρη η επικράτεια της (ενωμένης) ομόσπονδης Γερμανίας. Το πλήρωμα της αποτελείται από τους Έλληνες ορθόδοξους χειριστιανούς κληρικούς και λαϊκούς ανεξαρτήτως υπηκοότητας και ιθαγενείας. Και έχει έδρα την Βόνη. Η Ελληνική Ορθόδοξη Ιερά Μητρόπολη της Γερμανίας είναι μία θρησκευτική κοινότητα, η οποία έχει τα δικαιώματα γερμανικού νομικού προσώ-

που δημοσίου δικαίου. Και τούτο, γιατί δυνάμει του άρθρου 140 GG/137 παρ.5 εδαφ.2 WRV (του θεμελιώδους Νόμου της Γερμανίας) υποχρεούνται τα κράτη μέλη της ομοσπονδίας της Γερμανίας να απονέμουν δικαιώματα νομικού προσώπου δημοσίου δικαίου στις θρησκευτικές κοινότητες μετά από αίτησή τους και εφόσον παρέχουν εγγύηση διάρκειας. Η σύσταση του γερμανικού θρησκευτικού νομικού προσώπου δημοσίου δικαίου, κατά την έννοια της συνταγματικής αυτής διάταξης, με την οικεία πράξη απονομής της ικανότητας δικαίου, δεν σημαίνει προσάρτησή του στο γερμανικό κράτος, αλλά απλώς ικανότητα του νομικού προσώπου να είναι φορέας (δικαιωμάτων και υποχρεώσεων) δημοσίων αρμοδιοτήτων και δικαιωμάτων και αναγνώριση της αυτονομίας και ανεξαρτησίας της Εκκλησίας από το Κράτος. Αρχικώς η Ιερά ελληνική ορθόδοξη Μητρόπολη Γερμανίας αναγνωρίστηκε ως νομικό πρόσωπο δημοσίου δικαίου από την ομόσπονδη Χώρα της Βόρειας Ρηνανίας-Βετσφαλίας με τον νόμο της 29 Οκτωβρίου 1974. Και ακολούθησαν οι λοιπές ομόσπονδες χώρες, στις οποίες ύστερα από αίτηση της Ελληνικής Ορθόδοξης Μητροπόλης Γερμανίας, εκδόθηκαν όμοιες πράξεις με τις οποίες απονεμήθηκαν σ' αυτήν δικαιώματα (κατά ομόσπονδο κράτος) νομικού προσώπου δημοσίου δικαίου (Ι. Κονιδάρης: Η Ελληνική Ορθόδοξη Μητρόπολη κλπ στο περιοδικό "Θεολογία", τόμος 50 (1979, σ. 71-89). Εξ' άλλου, η λύση του γάμου με διαζύγιο στο νέο ελληνικό κράτος, που γίνεται με δικαστική απόφαση, περιήλθε στην αρμοδιότητα των τακτικών δικαστηρίων σύμφωνα με τα άρθρα 682, 685 και 686 της Πολιτικής Δικονομίας (ΒΔ 1/4 Απριλίου 1834/16 Ιουνίου 1834 Φ.Ε.Κ φ. 22 και

Δ.Κ.Α.

και άρθρο ΙΖ του Νόμου ΣΑ/1852 για τον Καταστατικό Χάρτη της Ιεράς Συνόδου). Έτσι καταργήθηκε η αποκλειστική δικαιοδοσία των επισκόπων, οι οποίοι από την άλωση της Κωνσταντινούπολης, κατά το αυτοκρατορικό οθωμανικό προνομιακό δίκαιο (όπως και κατά το βυζαντινό δίκαιο με την Νεαρά 27 του έτους 1086 του αυτοκράτορα Αλεξίου Α του Κομνηνού), εδίκαζαν την λύση του γάμου με διαζύγιο των ορθοδόξων χριστιανών (Αλκιβιάδης Κρασσάς: Οικογενειακό Δίκαιο, εκδ. Ε, υπό Χρ. Πράτσικα, 1927, σ.352). Και σήμερα στο Ελληνικό δίκαιο (άρθρα 1438 του Ελληνικού Αστικού Κώδικα, 591 και 592 του Ελληνικού Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας) ο γάμος μπορεί να λυθεί με διαζύγιο, το οποίο απαγγέλλεται με αμετάκλητη δικαστική απόφαση, όταν συντρέχουν οι αποκλειστικές περιπτώσεις των άρθρων του Ελληνικού Αστικού Κώδικα 1439 (για ισχυρό κλονισμό των συζυγικών σχέσεων, ο οποίος τεκμαίρεται σε περίπτωση διγαμίας, εγκατάλειψης του ενάγοντα ή επιβουλής της ζωής του από τον εναγόμενο σύζυγο και ο οποίος τεκμαίρεται αμαχήτως όταν οι σύζυγοι βρισκονται σε διάσταση από τέσσερα τουλάχιστον χρόνια), 1440 (για αφάνεια) και 1441 (του συναινετικού διαζυγίου, λόγος διαζυγίου που υιοθέτησε και η εκκλησιαστική νομολογία βλ. Κ.Ι Δυοβουνιώτου: Νομοκανονικαί Μελέται, Αθήναι, 1917, σ. 218 και η πρακτική των ελληνικών δικαστηρίων πριν από την θεσμοθέτησή του με το άρθρο 16 του Νόμου 1329/1983). Και κατά το γερμανικό δίκαιο σύμφωνα με τα άρθρα (παράγραφοι) του Γερμανικού Αστικού Κώδικα 1564 BGB και Γερμανικής Πολι-

δικής Δικονομίας 322, 325 ZPO λύεται ^{ο γάμος} με τελεσίδικη δικαστική απόφαση κατά την έννοια των παραγράφων 621 επ, 622 επ. 629α ZPO, όταν συντρέχουν οι αποκλειστικές περιπτώσεις των λόγων διαζυγίου που περιγράφονται στις παραγράφους BGB 1565 (αρχή αντικειμενικού κλονισμού) και 1566 (συναινετικό διαζύγιο-τεκμήριο κλονισμού). Οι λόγοι διαζυγίου του γερμανικού δικαίου αντιστοιχούν προς τους ανωτέρω λόγους διαζυγίου διαζυγίου του Ελληνικού δικαίου. Οπως και τα ελληνικά πολιτικά δικαστήρια (άρθρο 612 Ελληνικού Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας), έτσι και τα γερμανικά πολιτικά δικαστήρια έχουν διεθνή δικαιοδοσία να εκδικάσουν διαφορές διαζυγίου αλλοδαπών σύμφωνα με τους όρους που τάσσονται στην παράγραφο 606 β ZPO (γερμανικού κώδικα πολιτικής δικονομίας). Επίσης, κατά το άρθρο 17 EGBGB (εισαγωγικού νόμου του γερμανικού αστικού κώδικα), αντίστοιχο προς το άρθρο 16 Ελληνικού Κώδικα, το διαζύγιο ρυθμίζεται από το δίκαιο του ανδρός, όταν η σύζυγος ζητεί το διαζύγιο εφαρμόζεται το γερμανικό δίκαιο αν κατά τον χρόνο της απόφασης αυτή μόνον έχει την γερμανική ιθαγένεια. Μετά την καθιέρωση της αποκλειστικής δικαιοδοσίας των ελληνικών πολιτικών δικαστηρίων επί διαφορών διαζυγίου με τα άρθρα 682, 685 και 686 Πολιτικής Δικονομίας/1834, η ελληνική πολιτεία κατέφερε με το άρθρο ΙΖ του Νόμου ΣΑ/1852 για τον Καταστατικό Χάρτη της Ιεράς Συνόδου της Εκκλησίας της Ελλάδος τον θεσμό της πνευματικής λύσης του γάμου. Προγενεστέρως το ζήτημα αυτό στηρίχθηκε στην

Δ.Κ.Θ.

στην υπ' αριθ 3633/3701/12 Νοεμβρίου 1835 εγκύκλιο της Ιεράς Συνόδου της Εκκλησίας της Ελλάδος. Η νομοθετική ρύθμιση της πνευματικής λύσης του γάμου μετά την αμετάκλητη ακύρωση ή λύση του με δικαστική απόφαση στηρίζεται στην εξής αιτιολογία: Εφόσον ο γάμος τελείται με ιερολογία και είναι μυστήριο, είναι σκόπιμο αφού επέλθει η λύση του αμετακλήτως από την Πολιτεία με δικαστική απόφαση, να ακολουθήσει και η συμπράξασα στη τελείωση του γάμου Εκκλησία, για να επέλθει η διάλυσή του από κάθε πλευρά (Γ. Μαριδάκης: Το Διαζύγιο κατά το εν Ελλάδι ισχύον δίκαιον, εκδ. Β, 1938, σελ. 158). Σήμερα ο θεσμός της πνευματικής λύσης του γάμου ρυθμίζεται από τα άρθρα 50 του Νόμου 590/1977 και 15 του Νόμου 1183/1981 περί του Καταστατικού Χάρτου της Εκκλησίας της Ελλάδος. Κατά την πρώτη από τις διατάξεις αυτές (άρθρο 50 παρ. 2 Κ.Χ.τ.Ε.Ε.) " Κατάστασης αμετακλήτου της δικαστικής αποφάσεως, δι' ης ακυρούται ο γάμος ή λύεται ούτος δια διαζυγίου, ο παρά τω εκδόντι την αμετάκλητον απόφασιν δικαστηρίω Εισαγγελεύς κοινοποιεί, τη αιτήσει του έχοντος έννομον συμφέρον, αντίγραφον ταύτης εις τον εκδόντα την άδεια του γάμου αρχιερέα, όστις εν συνεχεία προβαίνει υποχρεωτικώς εις την ακύρωσιν ή την λύσιν του γάμου και πνευματικώς...". Η αρμοδιότης αυτή του κατά τόπον αρμοδίου Μητροπολίτη, να λύει και πνευματικώς τον γάμον υποχρεωτικώς μετά την αμετάκλητη με δικαστική απόφαση ακύρωσή του ή λύση του με διαζύγιο αποτελεί άσκηση διοικητικής και όχι τελετουργικής εξουσίας

της Εκκλησίας της Ελλάδος επί των λαϊκών μελών του πληρώ-
ματός της (Σπύρου Τρωϊάνου: Παραδόσεις Εκκλησιαστικού
Δικαίου, β' έκδοση , 1984, σελ 356-357, 371-372, Ν. Ρώτης:
Η φύση της πνευματικής λύσης του γάμου, Το Σ. 7. 77-85).
Ομοία διάταξη υπάρχει και στο Καταστατικό για την οργάνωση
και λειτουργία της Ορθόδοξης Εκκλησίας της Ρουμανίας (άρ-
θρον 9) στο οποίο διαλαμβάνεται: " Ο Επίσκοπος ή Αρχιεπί-
σκοπος δίδει εκκλησιαστικές άδειες γάμου και λύνει τον
θηρησκευτικό γάμο, αφού εκδοθεί το διαζύγιο από το πολιτι-
κό δικαστήριο" (Μητροπολίτη Κίτρους Βαρνάβα: οι βασικοί
θεσμοί της διοικήσεως των Ορθοδόξων Πατριαρχείων, Αθήναι
1972, σ. 297). Επίσης, υπάρχει ομοία διάταξη (άρθρο 77 παρ.
4) για την πνευματική λύση του γάμου και στον Νόμο 4149/
1961 " περί του Καταστατικού Νόμου της εν Κρήτη Ορθοδόξου
Εκκλησίας". Πρέπει να σημειωθεί ότι το άρθρο 50 του Κατα-
στατικού Χάρτη της Εκκλησίας της Ελλάδος (Νόμος 590/1977),
που ρυθμίζει τον θεσμό της πνευματικής λύσης του γάμου,
αφορά μόνο τα μέλη της Εκκλησίας της Ελλάδος, που είναι οι
ορθόδοξοι χριστιανοί που κατοικούν στην περιοχή της, η
οποία συμπίπτει με τα εδαφικά όρια της ελληνικής επικρα-
τείας με εξαίρεση την Κρήτη, Δωδεκάνησος και Αγιον Ορος
(άρθρα 1 παρ. 4 και 5 Κ.Χ της Εκκλ. Ελλ.) και δεν αφορά τους
χριστιανούς ορθοδόξους της Γερμανίας, οι οποίοι είναι μέλη
της Ελληνικής Ορθόδοξης Μητροπόλης Γερμανίας, γιατί αυτή δεν
περιλαμβάνεται στις Μητροπόλεις της Εκκλησίας της Ελλάδος,
που συγκροτείται από τις Μητροπόλεις της Αυτοκέφαλής Εκκλη-

Δ.Κ.Α.

σίας της Ελλάδος και τις Μητροπόλεις των Νέων Χωρών του Οικουμενικού Θρόνου (άρθρα 1 παρ.3 και 11 του Κ.Χ. της Εκκλ. Ελλ.), η οποία διέπεται κυρίως από τον Νόμο 590/1977 (άρθρα 1-75 Κ.Χάρτη). Ενώ η Ορθόδοξη Μητρόπολη Γερμανίας υπάγεται διοικητικώς στο Οικουμενικό Πατριαρχείο της Κωνσταντινούπολης και είναι γερμανικό νομικό πρόσωπο δημοσίου δικαίου στα κράτη μέλη της Ομοσπονδιακής Γερμανίας (της ενωμένης) και διέπεται από τον ως άνω Καταστατικό Χάρτη. Στον Καταστατικό Χάρτη της Ελληνικής Ορθόδοξης Μητροπόλης Γερμανίας δεν υπάρχει διάταξη για την πνευματική λύση του γάμου. Ομως ο θεσμός αυτός, η πνευματική λύση του γάμου από τον Μητροπολίτη Γερμανίας, μετά την δικαστική ακύρωση ή λύση του γάμου με διαζύγιο, είναι εγκληματισμένος ^{γεγυκώς} στην πράξη των ελληνικών ορθοδόξων Μητροπόλεων της Ευρώπης που ιδρύθηκαν και διοικούνται από το Οικουμενικό Πατριαρχείο της Κωνσταντινούπολης (Παύλου Μενεβισόγλου Μητροπολίτου Σουηδίας και Πάσης Σκανδιναβίας: Θρησκευτικόν Διαζύγιον και Πνευματική Λύση του Γάμου εν τη Αλλοδαπή, στο περιοδικό "Εκκλησία" 1977 σελ.8-40). Η πνευματική λύση του γάμου εξακολουθεί να είναι αναγκαία μόνο αν ακυρώθηκε ή λύθηκε με δικαστική απόφαση γάμος που τελέστηκε με ιερολογία και στην περίπτωση αυτή αποτελεί προϋπόθεση για την έκδοση επισκοπικής αδείας για την τέλεση νέου θρησκευτικού γάμου. Και αυτό γιατί τα λαϊκά μέλη του πληρώματος της Ελληνικής Ορθόδοξης Μητροπόλης Γερμανίας, "αν έχουν γερμανική ιθαγένεια, συνάπτουν έγκυρο γάμο κατά το άρθρο 13 του Νόμου της 20 Φεβρουαρίου 1946 του

γερμανικού νόμου περί γάμου μόνο με δήλωσή τους ενώπιον του αρμοδίου ληξιαρχου, η οποία καταχωρίζεται κατά το άρθρο 14 στο οικογενειακό (ληξιαρχικό) βιβλίο. Η τέλεση και θρησκευτικού γάμου από τα γερμανικής ιθαγενείας λαϊκά μέλη του πληρώματος της Ελληνικής Ορθόδοξης Μητρόπολης Γερμανίας είναι μόνον ένα καθήκον από τους ιερούς κανόνες που διέπουν τα μέλη της θρησκευτικής κοινότητας των ορθοδόξων χριστιανών της Γερμανίας. Τα ελληνικής ιθαγενείας λαϊκά μέλη του πληρώματος της Ελληνικής Ορθόδοξης Μητρόπολης Γερμανίας μπορούν να συνάψουν έγκυρο έναντι της ελληνικής πολιτείας γάμο κατά τα άρθρα του ελληνικού αστικού κώδικα 13 και 1367 (Νόμος 1250/1982) είτε πολιτικό με δημόσια πανηγυρική δήλωση των μελλονύμφων ενώπιον δύο μαρτύρων προς τον δήμαρχο ή τον πρόεδρο της κοινότητας στην Ελλάδα και στο εξωτερικό (και συγκεκριμένα στην Γερμανία) στην Ελληνική προξενική αρχή, οι οποίοι είναι υποχρεωμένοι να συντάξουν αμέσως σχετική πράξη, είτε με ιερολογία (θρησκευτικό γάμο) από ιερέα της ανατολικής ορθόδοξης εκκλησίας. Ο ιερέας είναι υποχρεωμένος να συντάξει αμέσως σχετική πράξη. Η τέλεση πολιτικού γάμου σύμφωνα με τα άρθρα 13 και 1367 του ελληνικού αστικού κώδικα (Νόμος 1250/1982) δεν εμποδίζει την ιερολογία του ίδιου γάμου. Τα λαϊκά μέλη του πληρώματος της Ελληνικής Ορθόδοξης Μητρόπολης της Γερμανίας, που είναι ελληνικής ιθαγενείας ή ο ένας σύζυγος γερμανικής και άλλος ελληνικής ιθαγενείας, αφού δεν κατοικούν και δεν διαμένουν στην Ελλάδα, αλλά στην Γερμανία, μπορούν να στραφούν, εκτός από τα ελληνικά δικαστήρια (άρθρο 522 ελληνικού κώδικα πο-

Δ.Κ.Β.

λιτικής δικονομίας) και στα γερμανικά δικαστήρια (ZPO 606, 606 β) για να ζητήσουν την λύση του γάμου τους με διαζύγιο. Το εφαρμοστέο δίκαιο στην περίπτωση αυτή από το γερμανικό δικαστήριο ρυθμίζεται από την διάταξη του άρθρου (παραγράφου) 17 EGBGB (εισαγωγικού νόμου του γερμανικού αστικού κώδικα). Εάν η απόφαση του γερμανικού δικαστηρίου που λύει τον γάμο με διαζύγιο (παραγρ. 1564 BGB, παρ.41 Ehegesetz του 1946) είναι τελεσίδικη και αποτελεί δεδικασμένο κατά τις παρ. 322, 325, 621 επ., 622 επ., 629α ZPO, τότε ο Μητροπολίτης της Ελληνικής Ορθόδοξης Μητρόπολης Γερμανίας υποχρεωτικώς λύει και πνευματικώς τον γάμον εάν το ζητήσει ένας από τους διαδίκους της δίκης του διαζυγίου, εφόσον ο γάμος που λύθηκε τελέστηκε με ιερολογία από ιερέα της ανατολικής ορθόδοξης εκκλησίας και ο αιτών ανεξαρτήτως ιθαγενείας (γερμανικής ή ελληνικής ή οποιασδήποτε άλλης) ανήκει στο πλήρωμα της (της Ελληνικής Ορθόδοξης Μητρόπολης Γερμανίας). Η πνευματική λύση του γάμου μετά την λύση του με διαζύγιο από τον Μητροπολίτη της Ελληνικής Ορθόδοξης Εκκλησίας της Γερμανίας δεν γίνεται κατ'εφαρμογήν του άρθρου 50 του Καταστατικού Χάρτη της Εκκλησίας της Ελλάδος ή του άρθρου 77 παρ.4 του Καταστατικού Νόμου της Ορθόδοξης Εκκλησίας της Κρήτης, στους οποίους δεν υπόκειται αφού δεν ανήκει (Μητροπολίτης Γερμανίας) ούτε στην Εκκλησία της Ελλάδος, ούτε στην Ορθόδοξη Εκκλησία της Κρήτης, ούτε ελληνικό νομικό πρόσωπο δημοσίου δικαίου είναι υποκείμενο στους ελληνικούς νόμους, αλλά είναι γερμανικό νομικό πρόσωπο δημοσίου δικαίου υποκείμενο στους γερμανικούς νόμους και στο

εκκλησιαστικό δίκαιο του Οικουμενικού Θρόνου. Για να λυθεί και πνευματικώς ο γάμος μελών του πληρώματος της Ελληνικής Ορθόδοξης Μητρόπολης Γερμανίας, ιδίως ελληνικής ιθαγενείας μετά την λύση του με τελεσίδικη δικαστική απόφαση γερμανικού οικογενειακού δικαστηρίου, δεν απαιτείται από καμιά διάταξη του γερμανικού δικαίου, ούτε από το εκκλησιαστικό δίκαιο του Οικουμενικού Πατριαρχείου της Κωνσταντινούπολης να ακολουθηθεί η κατά το άρθρο 905 παρ. 4 , 1-3 του ελληνικού κώδικα πολιτικής δικονομίας διαδικασία ενώπιον ελληνικού μονομελούς Πρωτοδικείου. Είναι δυνατή, χωρίς να είναι υποχρεωτική και απαραίτητη (άρθρα 905 παρ.4 και 323 του ελληνικού κώδικα πολιτικής δικονομίας), η αναγνώριση του δεδικασμένου από απόφαση αλλοδαπού δικαστηρίου που αφορά την προσωπική κατάσταση, στις οποίες πρέπει να περιληφθούν και οι αποφάσεις για την ακύρωση ή λύση του γάμου με διαζύγιο (Γνωμοδότηση Εισαγγελέως του Αρείου Πάγου Γ. Πλαγιανάκου υπ' αριθ 7/1985 ΝοΒ 33/1450), όταν πρόκειται να ζητηθεί και πνευματικώς η λύση του γάμου από Επίσκοπο των Εκκλησιών Ελλάδος ή Κρήτης σύμφωνα με τα άρθρα 50 του Καταστατικού Χάρτη της Εκκλησίας της Ελλάδος και 77 του Καταστατικού Νόμου της Ορθόδοξης Εκκλησίας της Κρήτης, υπό την απαραίτητη προϋπόθεση ο αιτών να είναι μέλος του πληρώματος των Εκκλησιών αυτών (Ελλάδος ή Κρήτης) κατά την έννοια του άρθρου 1 παρ.3 Κ.Χ.Ε.Ε. και 10 παρ.9 Κ.Ν.Ε.Κρ., δηλαδή να είναι χριστιανός ορθόδοξος και να κατοικεί στην περιοχή Μητρόπολης των Εκκλησιών (άρθρο 11 Κ.Χ.Ε.Ε και 18 Κ.Ν.Ε.Κρ.) αυτών, ώστε να υπόκειται στην διοικητική ιερατική εξουσία

Δ.Κ.νθ.

τους. Κατά το άρθρο 905 του ελληνικού κώδικα πολιτικής δικονομίας, με την επιφύλαξη αυτών που ορίζουν διεθνείς συμβάσεις, η κήρυξη της εκτελεστότητας αλλοδαπού τίτλου μεταξύ των οποίων και εκτελεστών αλλοδαπών δικαστικών αποφάσεων, απαιτείται, μόνον όταν πρόκειται να εκτελεστούν στην Ελλάδα. Η κήρυξη της εκτελεστότητας γίνεται με απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου και ειδικότερα κατά τους όρους και την διαδικασία που αναφέρονται στις παραγράφους 1-3 του άρθρου 905 του ελληνικού πολιτικού κώδικα πολιτικής δικονομίας. Επίσης, και η αναγνώριση του δεδικασμένου από απόφαση αλλοδαπού δικαστηρίου που αφορά την προσωπική κατάσταση σύμφωνα με την παράγραφο 4 του άρθρου 905 του ιδίου ελληνικού κώδικα πολιτικής δικονομίας με απόφαση του μονομελούς Πρωτοδικείου και κατά τους ίδιους όρους και την διαδικασία που αναγράφονται στις παραγράφους 1-3 της αυτής διάταξης, έχει καθαρώς γνωμοδοτικό χαρακτήρα και γίνεται μόνον για να αρθούν αμφιβολίες των ελληνικών διοικητικών αρχών για την ισχύ του δεδικασμένου, όταν αυτές είναι υποχρεωμένες με βάση αυτή την απόφαση του αλλοδαπού δικαστηρίου να προβούν σε μια οφειλομένη νόμιμη ενέργεια. Ομως, οι τελεσίδικες αποφάσεις των γερμανικών οικογενειακών δικαστηρίων που ακυρώνουν ή λύουν ένα γάμο με διαζύγιο ελληνικής ιθαγένειας (ή γερμανικής ή άλλης ιθαγένειας) μέλους ή μελών του πληρώματος της Ελληνικής Ορθόδοξης Ιεράς Μητρόπολης Γερμανίας δεν είναι αποφάσεις αλλοδαπού δικαστηρίου γι' αυτήν (την Ελληνική Ορθόδοξη Μητρόπολη Γερμανίας), η οποία, επίσης, δεν είναι ελληνικό νομικό πρόσωπο δημοσίου δικαίου και η οποία δεν ασκεί

ιερατική διοικητική εξουσία στο έδαφος της ελληνικής επικράτειας. Οι αποφάσεις αυτές των γερμανικών οικογενειακών δικαστηρίων ισχύουν και εφαρμόζονται από την Ελληνική Ορθόδοξη Μητρόπολη Γερμανίας κατά τον ίδιο τρόπο που εφαρμόζονται από κάθε άλλη δημόσια γερμανική αρχή, χωρίς καμιά παρέμβαση και παρεμβολή αναγνώρισης του δεδικασμένου τους από ελληνικά δικαστήρια και κατά την διαδικασία του άρθρου 905 του ελληνικού κώδικα πολιτικής δικονομίας, τα οποία δεν έχουν δικαιοδοσία να αναγνωρίζουν το δεδικασμένο ή την εκτελεστότητα από αποφάσεις γερμανικών δικαστηρίων όταν πρόκειται να εκτελεστούν στην Γερμανία ή να προχωρήσει γερμανική διοικητική αρχή σε μια νόμιμη οφειλόμενη διοικητική πράξη ή ενέργεια. Συμπερασματικώς: Η Ελληνική Ορθόδοξη Μητρόπολη Γερμανίας είναι αυτοτελής εκκλησιαστική επαρχία του Οικουμενικού Πατριαρχείου της Κωνσταντινούπολης και νομικός οργανισμός με δικαιώματα και υποχρεώσεις γερμανικού νομικού προσώπου δημοσίου δικαίου σε κάθε ομόσπονδη Χώρα της Γερμανίας, υπόκειται στο εκκλησιαστικό δίκαιο του Οικουμενικού Πατριαρχείου και στο δίκαιο των γερμανικών θρησκευτικών κοινοτήτων, τα μέλη του πληρώματος της (λαϊκοί και κληρικοί) και το νομικό θρησκευτικό πρόσωπο της Ελληνικής Ορθόδοξης Μητρόπολης Γερμανίας δεν υπόκειται στις διατάξεις του Καταστατικού Χάρτη της Εκκλησίας της Ελλάδος και του Καταστατικού Νόμου της Ορθόδοξης Εκκλησίας της Κρήτης και ιδίως των άρθρων 50 (Κ.Χ.Ε.Ε) και 77 (Κ.Ν.Ο.Ε.Κρ.), και δεν είναι οι ορθόδοξοι χριστιανοί της και μέλη του πληρώματός της και μέλη του πληρώματος των δύο αυτών Εκκλησιών (Ελλάδος ή Κρήτης).

Δ.Κ.Α.

Τέλος, η Ελληνική Ορθόδοξη Μητρόπολη Γερμανίας, δεν επιτρέπεται ούτε κατά το γερμανικό δίκαιο, ούτε κατά το ελληνικό δίκαιο, να ζητεί την αναγνώριση του δεδικασμένου των αποφάσεων των γερμανικών οικογενειακών δικαστηρίων ή την κήρυξη της εκτελεστότητας τους στην Γερμανία από ελληνικό μονομελές πρωτοδικείο κατά την διαδικασία του άρθρου 905 του ελληνικού κώδικα πολιτικής δικονομίας για να προχωρήσει (ο Μητροπολίτης Γερμανίας) σε μια νόμιμη οφειλόμενη διοικητική πράξη κατά το εκκλησιαστικό δίκαιο (γραφτό και εθιμικό) των Ευρωπαϊκών Μητροπόλεων της δικαιοδοσίας του Οικουμενικού Πατριαρχείου, ως είναι η πνευματική λύση του γάμου μελών του πληρώματος της ελληνικής (γερμανικής ή άλλης) ιθαγένειας, μετά την τελεσίδικη ακύρωσή του ή την λύση του με διαζύγιο με απόφαση γερμανικού οικογενειακού δικαστηρίου, αν ο γάμος αυτός τελέστηκε προηγουμένως και με ιερολογία από ιερέα της ανατολικής ορθόδοξης εκκλησίας.-

Ο Αντεισαγγελεύς του Αρχείου Πάγου

Δ. Κωνσταντίνου

Δημήτριος Ευθυμιάδης